

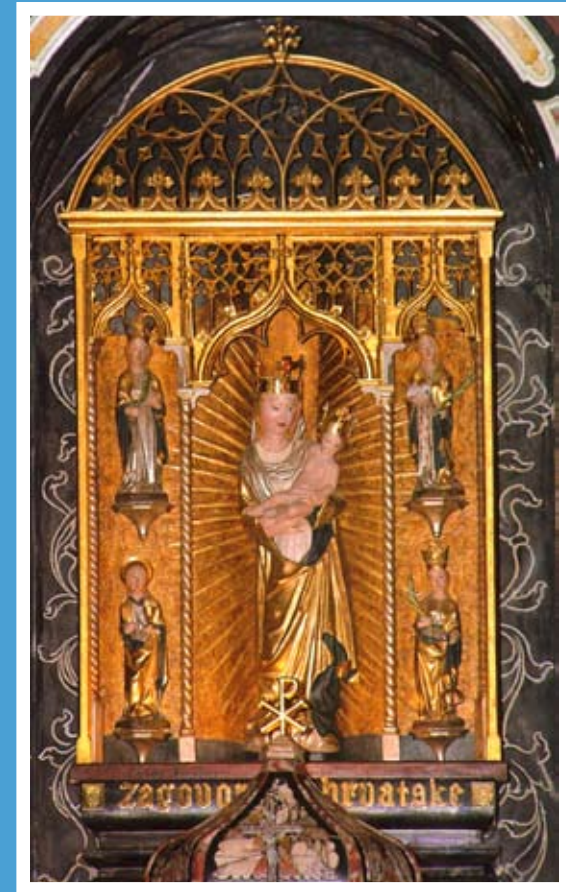


# *Tengernek Csillaga*

*keresztény folyóirat*

2006. júl.–aug.  
XI/4. szám

Ára: 240,- Ft



Zágráb, Remete – kegyszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,  
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.  
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*



*Juan de Juanes (1523–1576)  
Szeplőtelen Fogantatás, Jezsuiták temploma, Valencia*

## Tartalomjegyzék

Grignon Szent Lajos Mária: Szűz Mária Krisztus misztikus Testének igazi anyja (2. rész) .....	1
Odile Delenda: Honográfiai előzmények a XVI. században .....	5
Szent Gertrúd: Nagyboldogasszony ünnepe .....	7
Tóth Tihámér: Az Oltáriszentség: örökös pünkösöd .....	8
Isteni erő és végtelen irgalom .....	9
Boldog Dom Columba Marmion: Krisztus szíve .....	13
Prohászka Ottokár: Az irgalmas közbenjáró Szíve .....	15
Mindszenty József: A Szent Jobb körmenetre készült beszéd .....	19
Nándorfehérvár .....	21
Havasboldogasszony .....	23
Mária kegyhelyek	
Remete .....	24
Az én időm elérkezett .....	24
<b>Rózsafüzér</b>	
Szőkefalva 2006-ban .....	28

### A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,  
[www.coprint.hu](http://www.coprint.hu)

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón:

*Murillo: Szeplőtelen Fogantatás*

(Budapest, Szépművészeti Múzeum)

*A Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány  
bankszámlaszáma: K&H Bank  
10200885-32621031-00000000  
ISSN szám: 1416-8243

## Szűz Mária Krisztus misztikus Testének igazi anyja (2. rész)

*Grignon Szent Lajos Mária*

6. Szűz Mária állandó és mindig termékeny jegyese a Szentléleknek.

A Szentlélek Szűz Máriaiban és általa akarja választottait kialakítani és így szól hozzá: Szerelmesem és Jegyesem, verj gyökeret minden erényeddel választottaiban, hogy erényről erényre, kegyelemről kegyelemre növekedjenek. Akkora kedvem tellett Benned, amikor a legfenségesebb erények gyakorlásában éltél a földön, hogy most is óhajtalak a földön megtalálni, anélkül azonban, hogy megszűnnél az égben lenni. Képezd és alakítsd ki Magadat erre a célra választottaiban, hogy bennük legyőzhetetlen hitednek, mélységes aláztatosságodnak, mindenirányú önmegtágadásodnak, magasztos imádnak, égő szeretetednek, erős bizalmadnak és minden erényednek gyökerét gyönyörködve lássam. Állandóan Jegyesem vagy, éppoly hűséges, tiszta és termékeny, mint valamikor, adjon hát nekem hited hívőket, tisztaságod szüzeket, termékenységed pedig választottakat és templomokat.

Ha Szűz Mária gyökeret vert a lélekben, a kegyelem csodáit hozza abban létre, amelyeket csakis Ő tud létrehozni, mert egyedül Ő a termékeny Szűz, akihez tisztaságban és termékenységben hasonló sohasem volt, és nem is lesz soha senki.

Szűz Mária a Szentlélekkel létrehozta a legnagyobbat, ami volt és ami lesz, vagyis az Istenembert, következésképp Ő fogja létrehozni azokat a nagy dolgokat is, melyek az utolsó időkben történni fognak. A nagy szentek képzése és nevelése, akik a világ vége felé jönni fognak, Neki van fenntartva, mert csak ez az egyedülálló és csodálatos Szűz képes a Szentlélekkel ezeket az egyedülálló és rendkívüli dolgokat létrehozni.

Ha Jegyese, a Szentlélek Szűz Máriát valamely lélekben megtalálta, hozzárepül, egész teljességével bevonul ebbe a lélekbe és bőségesen közli magát vele, mégpedig abban a mértékben, ahogy a lélek Jegyesének, Szűz Máriának tért enged. Egyik fő oka annak, hogy a Szentlélek jelenleg nem művel a lelkekben feltűnő csodákat az, hogy hűséges és elválaszthatatlan Jegyesével nem találja őket eléggé egyesülve. Azt mondom „elválaszthatatlan Jegyes”, mert mióta a Szentlélek, az Atya és Fiú lényegi Szeretete Szűz Máriát eljegyezte avégből, hogy Jézus Krisztust, a választottak Fejét, a választottakban létrehozza, azóta sohasem taszította el Magától, mert mindig hűséges és termékeny maradt.

## 7. Szűz Mária a szívek királynője

A mondottakból világosan következik, hogy Szűz Mária nagy hatalmat kapott Istentől a lelkek fölött. Mert lehetetlen, hogy bennük lakják, amint azt az Atya megparancsolta Neki, lehetetlen, hogy mint Anya őket képezze, táplálja, az örök életre szülje, örökségül bírja; őket Jézus Krisztusban és Jézus Krisztust bennük kialakítsa; lehetetlen, hogy erényeivel bennük gyökeret verjen és a kegyelemnek minden működésében a Szentléleknek elválaszthatatlan társnője legyen; mindezt, mondom, véghez nem viheti, hacsak a Legszenyebbnek különös kegyelméből joga és hatalma nincs a lelkek fölött. Amint az Atyaisten hatalmat adott Neki egyszülött és természetes Fia fölött, úgy hatalmat engedett Neki fogadott gyermekei fölött is, mégpedig nem csupán azok teste fölött, aminek csak kevés jelentősége lenne, hanem lelke fölött is.

Szűz Mária az ég és föld Királynője a kegyelem által, amint Jézus természetből és a megváltás erejénél fogva annak Királya. Minthogy azonban Jézus Krisztus országa az Írás szavai szerint: „Az Isten országa tibennetek vagyon”, főleg a szívekben, vagyis az emberek bensejében van, hasonlóképpen Szűz Mária országa is kiváltképpen az emberek bensejében, vagyis a lélekben van. És főleg a lelkekben dicsőített meg Szűz Mária fiával, miért is a szentekkel a „Szívek Királynőjének” nevezhetjük Őt.

## 8. Szűz Mária tisztelete szükséges az örök üdvösség elnyerésére

Abból a tényből, hogy Istennek szüksége van a Boldogságos Szűzre, mégpedig, mivel Istentől akart, azért föltevészerűnek nevezett szükségességgel: ebből azt kell következtetnünk, hogy az embereknek örök céljuk elérésére még sokkal inkább szükségük van Szűz Máriára, Ezért Szűz Mária tiszteletét nem szabad más szentek tiszteletével egy sorba állítanunk, mintha nem is szükséges, hanem csupán tetszés szerinti dolog lenne.

A tudós és jámbor Suarez a Jézus Társaságból, a magasan művelt és jámbor Justus Liposius, löweni doktor és többen mások, a szentatyák, mint például Szt. Ágoston, Konstantinápolyi Szt. Germán, Damaszkuszi Szt. János, Szt. Anzelm, Szt. Bernát, Szt. Bernardin, Sz. Tamás és Szt. Bonaventura tanítására támaszkodva, megcáfolhatatlanul bebizonyították, hogy a Boldogságos Szűz tisztelete szükséges az üdvösségre és hogy (erkölcsileg) csalhatatlan jele az elvetettségnek, amint maga Ökolampadius és több más eretnek is bizonyítja, ha valaki Szűz Mária iránt nem tanúsít tiszteletet és szeretetet; és hogy ellenkezőleg, az Ő tökéletes és igazi tisztelete csalhatatlan jele a kiválasztottságnak.

Az ó- és újszövetség előképei és mondásai bizonyítják a mondottakat; a szentek tanítása és példája megerősíti, az értelem és tapasztalat tanítja és igazolja, sőt az igazság ereje magát az ördögöt és híveit is gyakran arra kényszerítette, hogy ezt a tant, akarata ellenére is elismerjék.

A szentatyák és egyházatnítók mondásaiból sokat összegyűjtöttem ennek a tannak bizonyítására, de rövidség kedvéért csak egyet akarok belőlük idézni: „A te áhítatos tisztelete, ó, Szűz Mária, az üdvösség záloga, melyet Isten azoknak ad, akiket meg akar menteni”.

Felhozhatnék itt több eseményt a történelemből, melyek ugyanezt bizonyítják: többek között:

a) Szent Ferenc krónikájából. Ez a szent egyik elragadtatásában létrát látott, mely az égig ért. Fent a létra végénél a Boldogságos Szűz állott és ebből látta Szent Ferenc, hogy Általa kell a Mennyszágba emelkednünk.

b) Szent Domonkos krónikáiból. Carcassone közelében, ahol ez a szent a rózsafüzért hirdette, egy szerencsétlen távtanító lelkét tizenötezer démon tartotta fogva. Az Istenanya parancsára kénytelenek voltak saját megszegyenülésükre, a Mennyszág Királynőjének dicsőségét megvallani, és pedig oly erővel és oly világosan és hangosan, hogy ennek az egészen biztos ténynek az elbeszélését és a dicséretet, melyet az ördög akarata ellenére a Boldogságos Szűz tiszteletéről mondott, nem olvashatjuk örömkönnyek nélkül, hacsak kissé tiszteljük is a Boldogságos Szűzet.

## 9. Szűz Mária tisztelete még inkább szükséges a tökéletesség elérésére

Ha Szűz Mária tisztelete minden embernek szükséges az örök üdvösség elnyerésére, még inkább szükséges azoknak, akik különös tökéletességre vannak hivatva. Nem hiszem, hogy bárki is eljutna a Jézus Krisztussal való tökéletes egyesülésig és a Szentlélek iránt való teljes hűségig a nélkül, hogy Szűz Máriával nagyon bensően ne lenne egyesülve és pártfogásától nagy mértékben ne függne.

Szűz Mária egyedül talált kegyelmet Istennél minden más teremtmény közvetítése nélkül. Egyedül Általa találtak kegyelmet Istennél azok, akik utána jöttek, és csakis Általa találhatnak kegyelmet, akik még eljövendők. Telve volt kegyelemmel, mikor Gábor arkangyal üdvözölte. A Szentlélek túlaradó kegyelemmel gazdagította, mikor titokzatos módon beárnyékolta Őt. Ez a kétszeres kegyelemmel teljesség minden pillanatban annyira növekedett, hogy a kegyelemnek felmérhetetlen és felfoghatatlan tetőpontját érte el. Ezért rendelte Őt a Legfőbbesebb kincsei egyedüli kincstárnokává, kegyelmei egyedüli kiosztójává, hogy azt tüntesse ki,

emelje fel, azt tegye gazdaggá, akit akar, hogy a mennybe vezető keskeny úton azt vezesse, akit akar, és hogy minden nehézség ellenére annak nyissa meg a élet kapuját, a trónust, a jogart és a királyi koronát annak juttassa, akinek akarja. Jézus mindig és mindenütt Szűz Mária Gyümölcse és Fia, és Szűz Mária mindenütt az az igazi Fa, mely az élet Gyümölcsét hordja, és az a valódi Anya, aki Jézus Krisztus képezi.

Isten egyedül Szűz Máriának adta át az isteni szeretet borospincéinek kulcsait és egyedül Őt hatalmazta fel arra, hogy a tökéletességnek legfenségebb és legrejtettebb útjain járjon és azokon másokat is vezessen. Egyedül Szűz Mária szerzi meg a büntelen Éva szegény gyermekének a földi paradicsomba való bejutást, hogy abban Istennel kellemesen fel- és alá járkaljanak, ellenségeik elől biztos védelemre találjanak, az élet és a jó és gonosz tudás fájának gyümölcseiből gyönyörűséggel táplálkozzanak, anélkül, hogy újból a halától kellene tartaniuk; hogy ugyanott teli szájjal igyák a mennyei vizet a gyönyörűséges forrásból, ahonnan az bőszesen fakad. Vagy sokkal inkább, minthogy Ő maga a földi paradicsom, vagy az a szent szűzi ország, amelyből bűnös ősszüleink, Ádám és Éva kiűzettek, azért tetszése szerint engedélyez oda belépést azoknak, akiket szentségre akar vezetni.

10. Szűz Mária különösen az utolsó idők nagy szentjeit fogja képezni

A Szentírást idézem szent Bernáttal, amikor mondom, hogy „a népek gazdagjai esdve borulnak le Színed előtt századról-századra, de különösen a világ végén”. Ez azt jelenti, hogy a legnagyobb szentek, a kegyelemben és erényben leggazdagabb lelkek törekszenek majd leginkább arra, hogy a Boldogságos Szűzhöz imádkozzanak, jelenlétben járjanak, hogy Őt, mint legtökéletesebb példaképet kövessék és hathatós segítségében részesüljenek.

Azt mondtam, ez a világ vége felé lesz így és pedig hamar, mert hiszen a Magasságbelinek szentséges Anyjával együttesen előbb nagy szenteket kell nevelnie. Ezek a nagy szentek annyira felülműlják szentségben a többi szent túlnyomó részét, mint ahogy a Libanon cédrusai túlnövik az alacsony bokrot. Így nyilatkoztatta ezt ki az Úr egy szent léleknek.

Ezek a nagy, kegyelemmel és buzgósággal teli lelkek arra lesznek hivatva, hogy szembehelyezkedjenek Isten ellenségeivel, kik nagy haraggal támadnak majd minden oldalról. Ezek a szentek különös ájtatossággal viseltetnek majd a Boldogságos Szűz iránt, Ki világosságával megvilágosítja, tejével táplálja, szellemével vezeti, karjával támogatja, oltalmával körülveszi őket, úgyhogy egyik kezükkel harcolhatnak, a másikkal építhetnek. Az egyik kezükkel

legyőzik, letaszítják és szétzúzzák az eretnekeket eretnekségükkel, a szakadárokat hamis egyházaikkal, a bálványimádókat, a bűnösöket istentelenségekkel együtt; a másik kezükkel pedig felépítik Salamon igazi templomát, Isten titokzatos városát, t.i. a Boldogságos Szűzet, Kit az egyházatyák Salamon templomának, Isten városának neveznek. Szavukkal és példájukkal mindenkit rábírnak majd az igazi Mária-tiszteletre. Ez sok ellenséget szerez ugyan nekik, de egyszersmind sok győzelmet és dicsőséget is.

Ezt Isten Ferreri Szent Vincének, százada nagy apostolának nyilatkoztatta ki, amint az a szent irataiban világosan megmondja.

Úgy látszik ezt jövendölte meg a Szentlélek az 58. zsoltár ezen szavaiban: „Az Úr uralkodik Jákob fölött és a föld határáig. Alkonyatkor megtérnek és éheznek, mind az ebek és bejárnak a várost, hogy élelmet találjanak.” Az a város, melyet az emberek a világ végén megtalálnak majd, hogy megtérjenek és benne az igazság után való éhségüket csillapítsák, a Boldogságos Szűz, kit a Szentlélek Isten városának nevez.

*(Grignon Lajos Mária: A tökéletes Mária-tisztelt, Budapest, 1939.)*

## Honográfiai előzmények a XVI. században

*Odile Delenda*

Miként lehetne ábrázolni a misztériumot és világosan megjeleníteni egy ennyire elvont témát? Érthetővé lehetne tenni a keresztények számára Mária áteredő bűn nélkül történt fogantatását és előre-létezését a Teremtő gondolatában? A nehézségek felülmúlhatatlannak tűntek: egy allegórikus személy megfejthetetlen rejtély lenne a hívek számára, a Trienti Zsinat utáni hivatalos megnyilatkozások a szakrális művészetek terén könnyen megfejthető, apologetikus – hitvédő jellegű – képeket kértek a művészekről. Ugyanakkor bonyolult allegóriák jelentek meg, kikerülhetetlen ikonográfiai tapogatózások a témával kapcsolatban. Több, egyszerű metszet jelent meg jóval ennek előtte, a XVI. század elején és végül ezeket veszik át a festők.

A nagyon elméleti síkon mozgó Giorgio Vasari 1541-ben a firenzei Szent Apostolok-templom számára kigondolt egy Szeplőtelen Fogantatás-allegóriát, amelyen Jessze törzsöke és az áteredő bűn megjelenítése szerepelt. Jóllehet segítettek neki teológusok, ő maga is beismerte a kevéssé világos kép megkomponálásának nehézségeit. Az ő táblaképét Spanyolországban Luis de Vargas lemásolta 1561-ben a sevillai székesegyház számára. A kép ismertebb neve La Gamba, mert a kép előterében Ádám lába a perspektíva

miatt megrövidült. A firenzei festő által közvetlenül inspirált allegória eléggé zavaros maradt.

A XVI. század első éveiben két típusú metszet készült, amelyeket a festők végig a századon át használtak. Világosabbak mint a festmények, nevezetesen mert szövegek kísérik a metszeteket és mert széles körben elterjedtek, segítették az új ikonográfiai megoldások elfogadását. 1500 táján megjelent Antoine Vérard szolozsmás könyve a Rouen-i egyházmegye hívei számára, s ebben található egy metszet: mandorlában, amely ragyog mint a nap, egy tizenkét csillaggal koronázott női alak áll egy holdsarlón: Et signum magnum apparuit in caelis: Mulier amicta sole, et luna sub pedibus eius, et in capite eius corona stellarum duodecim (Jel 12, 1). „Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona.” Szent János látomásainak könyvében, a Jelenések könyvében ez a Nő karjaiban hordja a Megváltó Gyermeket. Több bibliai metafora, Mária-attributumok szétszórt elemei veszik körül ezt a kortalan képet. Ezeket a szimbólumokat a Lorettoi litánia megszólításai népszerűsítették, amelynek jelenlegi formája 1576-ból származik. Amikor a híres jezsuita teológus, Canisius Szent Péter Szűz Mária kiváltságosságát támogatta a De Maria Virgine incompabili (Ingolstadt, 1577), és az előbb leírt Rouen-i metszethez nagyon hasonlatos metszet ábrázolja az eredeti bűn nélkül fogantatott Szűz Máriát.

Másik metszet ábrázolás is jelentkezett az 1500-as években. Hasonló rajzok terjedtek el Franciaországban és Spanyolországban. A teljesen tiszta Szűzet nagyon fiatal leány jeleníti meg, kezei imádságra összetéve, Máriát dicsérő rövid fohászok keretében. A metszetek legtöbbször Isten megmutatkozik Mária fölött és az Énekek Énekének mondatát éppen kimondja: Tota pulchra es amica mea et macula non est in te. „Egészen szép vagy, kedvesem, nincsen rajtad semmi folt.” A legszebb fametszet 1503-ban jelent meg Párizsban, Thierman Verver tette közzé a szolozsmás könyvében, s nagyon hasonlít egy Valenciában 1502-1505 között nyomtatott szenténekeket tartalmazó könyv Mária ábrázolásához. Ez az ábrázolás a XVI. századot végigkíséri, és szerepel az 1589-ben Villegas által kiadott Flos Sanctorum híres könyvben. Ennek az ábrázolásnak a Tota pulchra = egészen szép elnevezést adják. Valenciában a jezsuita szerzetes, Martin de Albero 1575 körül Juan de Juanestól ezen metszetek alapján kivitelezett Szeplőtelen fogantatás képet rendelt. (4. kép) folyt.köv.

*Fordította: Török József*

## Nagyboldogasszony ünnepe

### *Szent Gertrúd*

Aszeplőtelen Szűz dicsőséges mennybevitelének közeledtével Gertrúd ismét betegen feküdt. Így nem imádkozhatott a Boldogságos Szűz tiszteletére – amint óhajtotta – annyi Üdvözlégyet, ahány évig a földön élt. Törekedett ezt a számot ájtatosan pótolni ezen három fohással: „Üdvözlégy Mária, malasztal teljes, az Úr vagyon teveled”. Mikor ezt különböző imádságokkal együtt, melyeket mások a Boldogságos Szűznek való bemutatására neki ajánlottak, áhítattal megtette, megjelent neki a kegyes Szűz zöld palástba öltözve, mely minden oldalról háromlevelű aranyvirágoktól ragyogott és így szólt: „Íme, ahány szót imádkozott ki-ki azok közül, akiknek nevében nekem ezt följánlod, ugyanannyi virágot tűzött az én ékességemhez. Ezek közül az egyik jobban, a másik pedig kevésbé virágozik aszerint, amint az illető imádságát nagyobb vagy kisebb figyelemmel végezte. És én ezeknek a virágoknak ragyogását visszaárasztom az imádkozók lelkébe, hogy így Fiamnak és az egész mennyei seregnek tetszésére lehessenek.”

Az említett háromlevelű virágok között azonban volt egy pár hatlevelű gyönyörű szép rózsza is, amelynek szirmai közül három aranyból volt és különböző drágakövek ékesítették. Gertrúd megértette, hogy a három aranyszírom azt a három fohászt jelképezte, amelyet betegségében oly nagy fáradsággal imádkozott. Ezekhez az Úr a maga jóságából a három másik szíromnak kimondhatatlan szépségű színt adott: az egyiket azért a szeretetért, mellyel az ő Édesanyját üdvözölte és dicsérte. A másodikat azért a mérsékletért, hogy mivel nem érezte magát erősnek, csak három fohászt végzett. A harmadikat azért a tökéletes bizalomért, hogy mint az Úr, mint pedig jóságos Anyja elfogadja tőle azt, amire képes.

Prima alatt, amely után a Nagyboldogasszony vigíliájának miséjét énekelték, Gertrúd szíve mélyéből kérte az Urat, hogy eszközöljön ki számára kegyelmet és bocsánatot Boldogságos Anyjánál, akinek ő – úgy gondolta – sohasem szolgált kellőképpen. Erre az Úr Jézus kedvesen átölelte Édesanyját mindazzal a fiúi szeretettel, amellyel csak valaha is iránta érzett s így szólt hozzá: „Emlékezzél meg szerelmes Asszonyanyám, hogy én teértem vagyok kegyes a bűnösök iránt. Tekints erre az én választottamra is azzal a szeretettel, mintha életének minden napján a legnagyobb buzgósággal kedvedre szolgált volna neked.” Erre úgy látszott, hogy a Szűzanya mintegy mézédességgé olvadva Fia iránt való szeretetből, minden boldogságával egészen Gertrúd felé fordult.

Szent Mise alatt pedig ennél a kollektánál: „Ó Isten, ki a szűz méhét” – az Úr Jézus oly kegyes és szeretetreméltó volt Boldogságos Anyja iránt, mintha sokszorosan vissza akarta volna idézni számára mindazt az örömet, amelyet érzett az ő megtestesülésekor, születésekor és emberségének egyéb örömdolgos megnyilvánulásakor. Mikor Gertrúd figyelmesen hallgatta ezeket a szavakat: „Hogy az ő védelme által megóvjon bennünket” – úgy tetszett neki, hogy a gyöngéd Anya kegyesen kiterjesztette palástját, hogy védelmébe vegye mindazokat, akik az ő oltalma alá menekültek. Ezután a szent angyalok elébe vezették mindazokat, akik különös buzgósággal és imádságokkal készültek erre az ünnepre s hódolattal leültek előtte, mint ahogyan királyi leányok szoktak fölséges anyjuk előtt. Az angyalok pedig minden oldalról támogatták őket s megvédték a gonosz lelkek cselvetéseitől és segítségükre voltak a jóban. Mert Szűz Mária parancsára angyalok serege védi azokat, akik őt segítségül hívják. Majd meg úgy látszott, hogy különböző fajta vadállatok menekülnek palástja alá, amelyek azokat a bűnösöket jelképezték, akik különös áhítattal vannak őiránta. Az irgalmasság Anyja mindezeket kegyesen fogadta, gyöngéd kezével simogatta és kedveskedve szólt hozzájuk, mint ahogy a kiskutyával szoktak enyelegni. Ezzel nyilván megmutatta, hogy azokat, akik bűnbe merültek ugyan, de még remélnek őbenne, mily anyai szeretettel oltalmazza, mígnem igaz bűnbánatban Fiával kibékíti őket.

## **Az Oltáriszentség: örökös pünkösöd**

*Tóth Tihamér*

Mindnyájan hallottunk már a Boldogságos Szűznek világhírű kegyhelyéről, Lourdes-ről. Felejtethetetlen kép mindenki előtt, aki csak valaha is látta, mikor megindul a gyönyörű bazilikából a szentséges körmenet, és a világ minden tájáról összegyűlt nép kihordja nyomorékjait, betegeit az út szélére; egy törött csontú amerikai férfi, egy haldokló német ember, egy szélütött afrikai püspök, egy vonat által elgázolt magyar leány, egy nagy nyíltsebes, feketebőrű néger... és így tovább fekszenek nyomorékon az út mellett. Mindegyiknek más a beszéde, mindnek más az arcszíne, mindnek mások a fájdalmai, csak a hitük egy: az élő, rendíthetetlen hitük, hogy most jön feléjük a fehér ostya színében a világ hatalmas Megváltója, aki, ha úgy akarja, meggyógyíthatja őket.

És amint elindul a körmenet, felhangzik egy szomorú litánia; egy szívet tépő, lelket marcangoló litánia azoknak a szenvedőknek ajkán. Egy litánia,

aminőt nem hall az ember sehol a világon, csak itt s aminőt nem hallott ez a világ soha, csak a jerikói úton és a kafarnaumi százados szájából abban a pár évben, amíg az Úr Jézus személyesen a földön járt.

Nem úgy szól ez a litánia, hogy „Uram, irgalmazz nekünk, Krisztus, kegyelmezz nekünk”, hanem: Jézus, Dávid fia, add, hogy lássak! Jézus, Dávid fia, add, hogy halljak! Jézus, Dávid fia, add, hogy összeforrjon a csontom! Jézus, Dávid fia, add, hogy még tovább élhessek! Jézus, Dávid fia, csak egy szóval mondd s meggyógyul az én testem!...

Így zokogják tovább ezt a litániát egészségesek s betegek együtt.

És amint halad a körmenet, és mindenegyes beteg külön-külön áldást kap a Szentséggel, egyszer csak valami isteni erő ömlik el az egyik béna nyomorékon, s aki évek óta mozogni alig tudott, velőtrázó sikolyba tör ki, magasra egyenesedik és meggyógyultan, örömeledeve dobja el magától mind a két mankóját...

Az ezernyi tömegen átfut valami megrendült hála és öröm érzete. És a megindultágtól síró néptömeg közepén felhangzik az Oltáriszentséget vivő pap örömtől reszkető éneke: „Te Deum laudamus!” „Téged Isten dicsérünk!” S amikor a körmenet visszatér a kivilágított templomba, nincs már ott egy hitetlen sem, nincs már ott egy kételkedő sem, csak hívő, erősen hívő keresztények, akik remegő ajakkal, hálától izzó szívvel és könnyes szemekkel, porba hullva zúgják az ének szavait:

Azért, Uram, téged kérünk,

Légy oltalmunk, légy vezérünk.

Irgalmad rajtunk maradjon,

Reménységünk Benned legyen.

És ilyenkor, itt érzi meg a hívő lélek a maga teljes nagyságában, hogy az Oltáriszentség valóban a hit diadala.

## **Isteni erő és végtelen irgalom**

*A Mennyei Atya üzenete Eugénia anyán keresztül (1932. július 1. Franciaország, Jézus Szent Vérének ünnepén)*

Ezt a napot választottam, hogy megkezdjem e szeretetművem az emberek között, mivel ez Fiam, Jézus Szent Vérének ünnepe. A Szent Vérbe szándékozom meríteni művem, hogy bő termést hozzon az egész emberiség számára.

Jövetelem célja:

1. Azért jövök, hogy elűzzem azt a túlzott félelmet, amellyel teremtményeim irántam viseltetek, és hogy megértessem velük: abban lelem örömet, hogy gyermekeim – vagyis az egész mostani és eljövendő emberiség – megismerjen és szeressen Engem.

2. Reménységet jöttem hozni az embereknek és nemzeteknek. Hányan de hányan már régen elveszítették azt! Ez a reménység majd békében és biztonságban élteti őket, hogy üdvösségükön munkálkodjanak.

3. Azért jövök, hogy olyannak ismertessem meg magamat, amilyen a valóságban vagyok. Belém vetett bizalmukkal növekedjék együtt irántam való szeretetük, hiszen legfőbb gondom, hogy minden ember fölött úgy öröködjek, mintha ő volna egyetlen szeretett gyermekem.

A festőnek örömet okoz az általa festett kép szemlélése; így Én is örülök, ha az emberek – teremtésem remekművei – közé jöhetnek.

Az idő sűrűt. Szeretném, ha az emberek mielőbb megtudnák, hogy szeretem őket, és hogy a legnagyobb boldogságom abban áll, hogy együtt lehetek és beszélhetek velük, mint atya a gyermekeivel.

Az örökkévalóság vagyok, és amikor egyedül éltem, már akkor gondoltam rá, hogy mindenhatóságomat arra használom fel, hogy hasonlatosságomra embereket teremtek. De előbb került sor az anyagi világ teremtésére, hogy az emberek a megélhetésükhöz szükséges javakat megtalálják. Megtöltöttem a világot mindazzal, amiről tudtam, hogy az embereknek szükségük van rá.

Végül megteremtettem az embert! Nagy örömem telt művemben. Az ember elkövette a bűnt, de éppen ezáltal tudtam bizonyítani végtelen jószágomat. Azért, hogy teremtményeim, az emberek között élhessek, az ószövetségben prófétákat választottam ki; nekik mondtam el kívánságaimat, fájdalmaimat és örömeimet, hogy azokat mindenkivel közöljék.

Minél inkább növekedett a rossz, jószágom annál inkább arra készítetted, hogy közöljem magamat az igaz lelkekkel, hogy továbbítsák rendelkezéseimet a törvényszegőkhöz. Ezért néha szigorúnak kellett lennem. Nem azért, hogy büntessem őket – mert ezzel csak fokoztam volna a rosszat –, hanem azért, hogy visszatartsam őket a bűntől. Ezáltal Atyjuk és Teremtőjük felé akartam irányítani őket, akit hálátlanságukban elfelejtettek, félreismertek és megvetettek. Később a gonoszság annyira elárasztotta az emberek szívét, hogy kénytelen voltam csapásokat küldeni a világra, hogy az ember a szenvedés által (javainak pusztulása, sőt életének elvesztése által is) megtisztuljon: ilyenek voltak a vízözön, Szodoma és Gomorra pusztulása és a háborúk...

Még a szenvedések és csapások közepette is a világban, az emberek között akartam maradni. Így a vízözön idején is Noé közelében maradtam, aki akkor az egyetlen igaz ember volt. Hasonlóképpen a többi katasztrófa idején is mindig találtam egy-egy igaz embert, aki mellet ott maradtam. Rajtuk keresztül az akkori idők emberei között maradtam. Ez mindig így történt.

A világ, az emberiség iránti végtelen jószágom által gyakran megtisztult romlottságából. Akkor újból néhány lelket választottam ki, akikben különösen örömem telt. Az ő jóvoltukból ismét örülhettem teremtményeimnek, az embereknek.

Megígértem az embernek a Megváltó eljövetelét. Mi mindent meg nem tettem jövetelemnek előkészítéséért, megmutatva szeretetemet az előképekben, akik Őt képviselték már évezredekkel jövetele előtt.

Mert ki is az a Megváltó? Honnan jön? Mit tesz a földön? Kit képvisel?

A Megváltó: az Isten.

Kicsoda az Isten?

Isten az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

Honnan jön, vagyis kinek a megbízásából jön az emberek közé?

Én bíztam meg Őt, az Ő Atyja: az Isten.

Kit képvisel majd a földön?

Engem, az Ő Atyját: az Istent.

Mit cselekszik majd a földön?

Megismertet és megszerettet az emberekkel Engem, az Atyát, az Istent.

Vajon nem ezeket mondta-e:

„Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell fáradoznom?” (Lk 2,49)

„Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem annak akaratát, aki küldött.” (Jn 6,38)

„Mindent megad nektek az Atya, amit nevemben kértek Tőle.” (Jn 15,16)

„Ti így imádkoztatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...” (Mt 6,9)

Mivel azért jött, hogy az Atyát megismertesse az emberekkel és megdicsőítse, más helyen ezt mondja:

„Aki engem lát, látja az Atyát is.” (Jn 14,9)

„Én az Atyában vagyok, s az Atya én bennem.” (Jn 14,11)

„Senki sem juthat el Atyámhoz, csak általam.” (Jn 14,6)



Látjátok, ó emberek, hogy öröktől fogva egyetlen óhajom van: az, hogy megismertessem és megszerettessem magamat az emberekkel, mert az a vágyam, hogy szüntelenül velük legyek...

Kétféle módon közeledek felétek: a kereszttel és az Oltáriszentséggel által.

A kereszttel az a számomra is fájdalmas út, amely révén közétek jöhettek, mert ezzel váltottalak meg titeket Fiam által. És számotokra is a kereszttel az az út, amelyen felemelkedhettek Szent Fiamhoz, és Tőle egészen Hozzá. Kereszttel nélkül soha nem juthattok előre, mert az ember a bűnnel magára vonta az Istentől való elszakadás büntetését.

Az Oltáriszentségben köztetek lakom, mint egy apa a családjában. Azért bíztam meg Fiamat, hogy alapítsa meg az Oltáriszentséget, hogy minden tabernákulum kegyelmeim és végtelen szeretetem kincstára legyen, hogy az embereknek – minden gyermekemnek – kioszthassam azokat.

Mindig a kereszttel és az Oltáriszentséggel által részesültök isteni erőmből és végtelen irgalmamból.

(A Mennyei Atya szől szeretett gyermekeihez, Testvéri Szeretetszolgálat Alapítvány, Esztergom, 1990. – Imprimatur: Petrus Canisius van Lierde, Vic. Gengeralis e Vis Civit. Vaticanae, Róma, 1989. március 13.)

Mennyei Atyám!

Ahová megyek, Rád találok;

Ahová nézek, Téged látok;

Ahol kereslek, Téged fedezlek föl;

Ha szólok Hozzá, Te válaszolsz nekem;

Ha Hozzá imádkozom, Te meghallgatsz engem;

Te vagy egyetlenem és mindenem;

Mindig és mindenütt Téged szeretlek. Amen.

(Eugénia anyja imája)

\*\*\*

*Eugénia anyán keresztül a szentatyához intézett üzenete többek között ezt tartalmazza:*

*„Egy napot szenteljeket kizárólag az Én tiszteletemre, „az egész emberiség Atya” tiszteletére. Ha vasárnapra teszitek, úgy augusztus első vasárnapját választom, de jobban szeretném, ha az mindig augusztus 7. lenne.*

## Krisztus szíve

*Boldog Dom Columba Marmion*

A kegyelmi élet minden ajándékát Krisztustól kaptuk. „Mindnyájan az ő teljességéből vettünk.” (Jn 1,16) Ő lebontotta azt a választófalat, mely akadályozott bennünket Isten felé haladtunkban. Minden kegyelmet kiérdemelt számunkra, végtelen bőségben. A misztikus test isteni fejének hatalma van arra, hogy közölje velünk élete összes állomásainak szellemét és misztériumainak erejét, hogy átalakítson bennünket önmagában.

Ha jól megfontoljuk Jézus misztériumait, azt látjuk, hogy valamennyiben egy isteni tökéletesség ragyog legfényesebben: a szeretet.

A szeretet vitte végbe a megtestesülést: „Érettünk ... szállott le a mennyekből és öltött testet”, - imádkozzuk a szentmise Credójában is. A szeretet vitte rá Krisztust, hogy gyenge, szenvedésnek alávetett testben szülessék, ez ihlette rejtett életét, ez táplálta nyilvános élete buzgóságát. Jézus ezért adta magát halálra értünk, mert határtalanul szeretett bennünket: „Mivel szerette övéit, kik e világban valának, mindvégig szerette őket”. (Jn 13,1) Amikor feltámadt, a mi „megigazulásunkért” támadt fel. (Róm. 4,25) Amikor égbe szállt, azért ment fel előttünk, hogy „helyet készítsen számunkra” a boldogság ez országában (Jn 14,2; Zsid. 6,20). Azért küldötte el „a vigasztaló Lelek”, hogy „ne hagyjon árván bennünket”. (Jn 14,18) Azért rendelte az Oltáriszentséget, hogy emlékeztessen bennünket szeretetére. (Lk 22,19) – Tehát összes misztériumainak a szeretet a forrása.

Kell, hogy élő, állhatatos hitünk legyen Jézus szeretetében. Miért? Mert ez a hit hűségünk legbiztosabb támasztéka.

Nézzük Szent Pál példáját! Soha ember annyit nem dolgozott, annyit nem emésztődött Krisztusért, mint ő. Midőn egyszer ellenségei támadták a miatt, hogy küldetése nem törvényes, a maga védelmére vázolja munkáját, fáradságait és szenvedéseit. Bármennyire ismerjük is ezt az élénk színekkel ecsetelt leírást, lelkünk számára mindenkor öröm forrása, ha újra meg újra elolvassuk ezt a lapot, mely páratlanul áll az apostolkodás történetében. Ezt mondja a nagy Apostol: „Számátlan fáradságban, igen sokszor fogságban, módfelett való verésekben, gyakori halálveszélyben volt részem. A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyven ütést. Háromszor szenvedtem megvesszőzést, egyszer megkövezést, háromszor hajótörést, éjjel és nappal a mély tengeren voltam. Gyakran voltam úton folyóvizek veszélyében, rablók veszélyében, veszélyben a saját nemzetembeliemtől,

veszélyben a pogányoktól, veszélyben városban, veszélyben pusztaságban, veszélyben tengeren, veszélyben hamis testvérek között, fáradságban és nyomorúságban, sok virrasztásban, éhségben és szomjúságban, sok böjtölésben, hidegben és mezítelenségben, eltekintve attól, ami ezenfelül van, naponkinti zaklatásom, az összes egyházak gondja” (II.Kor. 11,23-28.) Magára alkalmazza a Zsoltáros szavait: „Miattad gyilkolnak minket naphosszat: olybá vesznek, mint leölésre szánt juhokat...” És mindegyikre mi a válasza? „De mindezeket győzedelmeskedünk.” (Róm 8,36-37.) És mi ennek a győzelemnek a titka? Kérdezzük meg tőle, miért viselt el mindent, úgy hogy „még életét is megunta”? (II.Kor. 1,8) Mi az a titokzatos erő, mely összes megpróbáltatásai közepett is oly szétszakíthatatlanul egyesítette őt Krisztussal, hogy „nyomorúság vagy szorongatás, éhség, mezítelenség, veszedelem vagy üldözés, vagy kard” sem tudta őt elválasztani Krisztus szeretetéről? (Róm 8,35). Erre röviden csak így válaszol: „Azáltal, aki szeret minket”. (Róm 8,37) Minden küzdelmében az a mélységes meggyőződés támogatja, erősíti, ösztönzi, lelkesíti, hogy Krisztus szereti őt: „Szeretett engem és önmagát adta értem”. (Gal 2,20)

És ez a mélységes meggyőződés benne, aki káromolta az Isten nevét és üldözte az Egyházat (vö. Apcsel 26,9-10, 1Kor 15,9), azt az elhatározást kelti, hogy ezentúl „ne önmagának éljen, hanem annak, aki érte meghalt”. „Krisztus szeretete sürget”, - kiált fel. (2Kor 5,14-15) Ezért ő is önként, minden fenntartás, minden számítás nélkül rendelkezésére bocsátja magát. Szinte kiüresíti önmagát a lelkekért, akiket ő megváltott: „Én igen szívesen áldozok, sőt magam is áldozattá leszek a ti lelketekért.” (II.Kor. 12, 15.)

Az a meggyőződés, hogy Krisztus szereti őt: ez egyetlen magyarázata a nagy Apostol egész életművének.

Semmi sem ösztönöz annyira szeretetre, mint ha tudjuk és érezzük, hogy szeretnek bennünket. „Valahányszor rágondolunk Jézus Krisztusra, - mondja Szent Terézia - , jusson eszünkbe az Ő szeretete, amellyel annyi kegyelmet árasztott reánk... A szeretet szeretetet szül.”

De hogyan ismerhetjük meg ezt a szeretetet, mely alapja Jézus egész életének, mely magyarázza annak összes mozzanatait és magában foglalja valamennyi indítékát? Hogyan sajátíthatjuk el ezt az üdvös, termékenyítő tudományt, melyért Szent Pál is könyörgött hívei számára? (V.ö. Ef 3,19) Azáltal, ha elmélkedünk Jézus misztériumairól. Ha hittel tanulmányozzuk őket, akkor a Szentlélek, a végtelen Szeretet feltárja előttünk mélységeiket és elvezet bennünket ahhoz a szeretethez, mely forrásuk volt.

Van azonban egy olyan ünnepünk is, melynek tárgya maga ez a szeretet, amelyet a megtestesült Ige irántunk tanúsított. Ez Jézus legszentebb Szívének ünnepe. Az Egyház azon kinyilatkoztatások alapján, melyeket Krisztus Urunk Alacoque Szent Margitnak adott, ezzel az ünneppel mintegy lezárja az Úr ünnepeinek egész évi sorozatát. Mintha isteni Vőlegénye misztériumainak szemlélése után nem volna hátra más feladata, mint hogy magát azt a szeretetet ünnepelje, mely valamennyit ihlette.

## **Az irgalmas közbenjáró Szíve**

*Prohászka Ottokár*

Az Úr az engesztelés nagy művét végzetlenül gyöngéd irgalommal viszi végbe. Az irgalom a bűnös lélekre boruló szeretet, az irgalom a szeretet harca a bűn ellen a bűnterhelt lélekért. Jézus Szíve tele van részvétellel, könyörülettel a bűnös világ iránt s egymaga akarja helyettünk nyújtani, amit mi nyomorunkban szolgáltatni képesek nem vagyunk. Ezt a szeretetteljes készséget jelzi a próféta: „és íme, sietve hamarsággal eljő.” (Iz 5,26) És az apostol is emlegeti, mikor a Megváltónak e szavakat adja ajkára: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, testet pedig alkottál nekem. Az égő és bűnűldozatokat nem kedvelted.” Akkor mondtam: „Íme jövök! A könyvben főleg felőlem van írva, hogy cselekedjem, én Istenem, a Te akaratodat.” (Hebr. 10,5-8) Uram megéreztetted velünk, mennyire szenvedélye Szívednek fogyatkozásainkat helyrehoznod, szegénységünknek segítségére jönnöd. Oh Uram – hogy ezt megtetted ... hogy jöttél ... hála Neked, legjóságosabb Megváltó ... hogy adósságunk minden gondja megenyhül, minden keserves búsulásunk megnyugszik a Te Szíveden ... Íme, aki kellett nekünk ... íme, aki e szavakkal jó felénk: Eljöttem, a közbenjárótok vagyok...

Ah, ehhez hatalom kellett – és szeretet. Mert számunkra minden, minden el volt rontva, véglegesen és emberi erővel visszavonhatatlanul. Az ember elvesztette örökkévalóságának jogait. Kivert szolgálta lett, aki előbb Isten nevében pihent. Gyötrődött, tapogatott, tévelygett, homályos, elfelejtett valóságok kísértettek körülötte, Isten tompa sejtelemmé fakult szívében. Mint lidércnyomás alatt az öntudat, úgy vergődött, torzult, nyomorodott benne az istenkeresés, otromba anyagba metszett bálványokat álmodott, kérdezte az erdőt, a vizeket, a tüzet, a napot, szörnyetegeket gyúrt, állatokat imádott, s a sok eltévedtségben fojtottan, sűgva hallatszott a lélek betemetett mélyéről: hol? Hol vagy Isten?

Ide hatalom kellett. Valakinek kellett jönni, aki úgy tanítson, „mint akinek hatalma vagy”, aki győzze a közbenjárást a sértett Végtelen s a porbatiport ember között. Oh, ezt a távolságot a Szentség és a bűn intervalluma méri, ezt csak istenkarok foghatták által. Keresztreszegezett karok kellett hozzá, amelyeknek ölelésében elfér a világ, mert Isten fájdalma növeszti őket végtelenné. Az Istenfiú kiszegezett karjai kellett, hogy míg egyikkel alázatos odaadásban Atyját öleli, a másikkal a bűnben gyötrődő emberiséget emelje fel és fektesse Atyja szívére. Jaj, a keresztfán kiterjesztett karok mentő ölelése vérenvett közvetítés, a szeretet fönséges tékozlásának örökérvényű aktusa, mely a Golgota hegyéről a mindenség párkányáig s az áprilisi délután szörnyűséges üdvösséges pillanatától az idők eredetéig és végéig nyúlik, s egyetlen ponton, egyetlen percen végtelent és örökkévalóságot vásárol. Félelmes, rettentő közvetítés, megreszket tőle a föld, zokognak az égi csillagok, földig hasadnak nehéz nyomasztó kárpitok – de az Istenember szeretetté ölelte a Teremtőt és meghasonlott alkotását...

Lehet még csüggedni? Ki mer bátortalan lenni, ki fél az elhagyatottságtól, mikor Isten vérző keze nyúl feléje s a hulló tüzes cseppek szívünkre pettyezik: megváltottalak. Hisz itt, itt van, akit kerestünk. Itt van az irgalmas szamaritánus, kilépett a végtelenség kapuján és hozza olaját, mert menteni akar, a bűn nyomora, az örök romlás nincsen Isten kedvére. Ez az átvert kéz erősebb minden kezeknél, ezek a tépett ínszalagok örvényeket hidálnak át, ezek a zúzott izomszalagok engem minden köteléknél erősebben kötöznek Isten oszlopaihoz, beleszíjazznak Isten jármába. Engem, engem, aki oly mélyre, oly messze estem! Oh, fogom, megfogom, ajkammal, csókkal szorítom ezt a remegő, véres kezet, ezt az istenhidat, ezt az üdvösségkaput! Neki adom magam, mély alázatban, lélekzetfojtott érzékenységben várom, merre vezet, merre terel, irányítására megfeszítem inaimat és megyek utána, Vele, tűzön, vizen át, hogy véghezvigyen bennem mindent, amit elgondolt nekem. Oh félem és szeretem ezt a kezet, s míg követem és fogom, tudom, hogy a másik az Atya térdén pihen s fogódzásomban egy vagyok az én hatalmas Istenemmel. Oh imádságos emberség, oh szentelő léptek, igeillatos ajkak, vezetésben acélos, szeretetben bársonyos kezek! Oh sebekben kipontozott szentséges iránytű, te Isten és ember közé fekvő mennyei védelem, te minden bűn fölé táruló vérbeöltözött megbocsátás! Te rám gondoltál, Te véreddel magadra írtál engem, hiszek Neked, bízom benned, a Tied vagyok, tenyeredbe rejtőzöm porszemnyi mindenemmel, ne ejts el, ne feledj el engem!

Az irgalomra bízalom a válasz. Alázatos szent reménykedés. „*Simple abandon*” – énekli korunknak csodálatos gyermekszentje, a „kis” Terézia. Az Irgalom eljött értünk, testbe takaródzott lelkünkért. Megszentelte az emberséget. A rontás itt is a szentség szolgálatába sodródott, elvitte a Szépségnek, a Szeretetnek diadalmas áradása. A megrongált, eltorzult emberlélek rémületes sorsa természetfölötti mentő aktusra bírta a megbocsátó isteni szeretetet. Idejött, hogy felszabaduljunk, hogy újból szépek, győzelmek legyünk. „Add nekem, fiam, a szívedet,” – mondotta és mi ne adnók? Kihez mennék? Kire bízunk magunkat? Isteni kéz nyúl kezünkért, isteni ajak suttog hívó szavakat felénk. „Szomjazom” – hallja a csodálatos kis lisieux-i szent – „szívedre szomjazom”. Értünk jött, akar minket, - van-e bűn, mely ne lobbanna szélkapta porrá ennek az Irgalomnak tüzeiben? Hozom, mélységes szégyenkezéssel hozom bűneimet és megalázódásomnál csak szeretetem nagyobb. A bánat zokog és a szeretet énekel. És a bánat sírásától hangosabb lesz a szeretet dala. A szeretet a bánatot ássa, a bánat a szeretetet sarjasztja, növeli. És ennek a fölséges lelki életkeringésnek ütőere a megbocsátás. A megbocsátás a szeretetnek és bánatnak valami sajátságos, megállíthatatlan lelki dinamóvá szerveződése, melyben a szeretetet a bánat, a bánatot a szeretet erősíti végtelenül. A bűn így válik lélektisztítóvá, a legyőzött gonosz így vonja az erénynek diadalmas jármát. *Felix culpa*, - már értjük, mit jelent. Remegve suttogja az irgalom e paradoxonát a Magdolnák, az Ágostonok ajka, mert érzi, hogy bűne szeretetsebekké mélyed, mikor az elvetemültség gyötrelméből, életének sáros tönkrementéből kivezeti a mentő Kéz, a megbocsátásnak fönséges szimbóluma. Mi mást lehet erre felelni, mint boldog bizalmat, édes odaadást, megsemmisülő szeretetet?

Ez az odaadás az én Jézusba kapcsolódásom, az én kapaszkodó szálfám, ez az én életpharam, melyből a megváltás mentő italát iszom. Nem úgy, hogy tétlenül várnám a varázsitalt, hogy tehetetlenül függnék a vezető láncon, nem úgy. Más az odaadás és más a renyhesség. Nem tétlen lelket adok, hanem cselekvő életet. Nem petyhüdt heverést adok, hanem feszült inakat. Nem lusta áradozást, hanem dolgozó, építő, izzító erőket. „*Simple abandon*” – igen, de amit odaadok, az nem üresség, hanem sziporkázó erőter legyen, s ah a kémlelő isteni ujj bejárja adásom, tetteimnek villanyos csókja érje segítő izületeit.

Tetteket kínálunk, forgó tengelyeket, nem kongó kádat, élő vizeket, nem egymásra fulladt, lekövesült iszaplerakódásokat. A bízalom sarkaljon, az odaadás építsen, az engedelmesség ostorozzon, - szent erőszak önmagunk ellen az abszolút istenre hagyatkozásnak tartó pillértestvére.

Kitartás, ellenállás, tetthűség dolgozzon üdvösségünk féltékeny gondjával egy műhelyben, s ha az irányítást vettük, induljunk teljes lendülettel. Minden bűnünk mint égető tartozás sarkantyúzzon, minden mulasztásunk sokszorozza meg tetterőnket. Ez termékeny bűnbánat. Az engesztelő cselekvés mélyíti a bánatot, a tettekre kész bánat acélozza a cselekvőképességet. A bánat elégtétel, s az elégtétel bánat, mikor a lélek valóságában megjelenik. Csak az elnevezés, a magyarázkodás szedi ketté ezt az egyetlen, irgalomszülte valóságot.

Azonban bármennyit is tegyünk, tudnunk kell, hogy tetteink magunkban nem elegettevék és nem szolgálhatnak engesztelésül. Mint ahogyan nem a szeg tartja a rajtafüggő szentképet, hanem a fal, melyre erősítettük. A szeg a fal szorítása nélkül lehull, a szeget tartani kell. Így a mi elegettevé tetteink is csak támasznélküli, faltalan szegek. A nagy, a hatalmas, a bűn ellen bevehetetlenné emelt védő várfal a megváltás. Tetteink a kapaszkodó kapcsok, melyekkel e fal védelmét megszerezzük. Magunkban micsém érnek s a megváltásba fogózva isteni értékűek. De fogózni kell. Nem feledni a főséges ifjú szent megkapó hasonlatát a kaleidoszkop színes hulladékáról – a természet által motivált tetteink, - melyek természetfölötti rendet, szépséget, értéket nyernek az isteni Háromság fénylő kristálylapjai között. Szeretetünk a megváltás tényén át olvadjon Jézus Szívébe, bánatunk az ő fájdalmával forrjon össze, engesztelésünk az ő könyörgésébe merüljön, elégtételünk az Ő tetteiben vesszen el. Vele bánkódjunk, Vele vezekeljünk. Bizalommal sírjunk, sírva bizakodjunk, kishitűleg el ne csüggedjünk, lelkünk mélységes önvádjait alázattal, penitenciásan hordozzuk.

Megbánt, beismert, megbocsátott bűneinken nyugtalanzkodni nagy hálátlanság volna az Úrral szemben. Annyi volna, mint Vele igazán egyesülve nem lenni, mint a megváltás művét valóságosan át nem élni. Megtenni mindent, ami hatalmunkban van, elfogadni, győzni mindent, amit Isten kíván – ez kötelesség. De ugyanily kötelesség felhagyni minden kétséggel, hálából a megváltó szeretet iránt.

Vannak bűnterhükre érzékeny lelkek, akik múltjukra szüntelenül visszatérnek. Különösen nagy kegyelmek árán hirtelen megtisztult lelkek eshetnek abba a veszélybe, hogy szinte lidércnyomásból ébredő önismeretük nehezen eszmél a hihetetlen, a valószínűtlen, a diadalmas valóságra. A megtisztult lélek nem felejtí a bűnt, természetyszerűen bánja, kifogyhatatlanul bánja, s az engesztelésben telhetetlen. E bánatnak nem szabad lélekbénító önkínzássá fajulnia, ez sérelmes volna Isten megbocsátó szeretetére nézve. A bánatnak a megbocsátás gondolatában kell elmerülnie

s onnan a lélek szent békéjét táplálnia. Isten elfeledte bűneinket, mi nem feledjük el, ez nagylelkűség, ez helyes.

Menjünk elébe az elégtételnek, ne várjuk kényszerét, a szabadon vállalt engesztelés hatalmasabb, mint a büntetés, mely reánk kiméretett. De engesztelésünk legyen telve boldog hálaadással. Higgyünk az irgalomban, melynek isteni tűzében elhamvadnak a legnagyobb gonosztettek is. Tartozunk? Igen, határtalanul, megfizethetetlenül. De kinek? Annak, aki szeretett bennünket, mielőtt voltunk, annak, aki tárt karral jött elibénk a szent keresztségben, aki nem küldött kárhozatra bűneinkben, hanem eljött és „életét adta barátaiért”, értem is, - Őt kell kiengesztelnünk, az irgalmas Szívet, Aki szeretettel hajolt fölénk s könyörgött értünk, míg mi bántalmaztuk Őt ... lehet-e kételkedni a megbocsátásban, mikor az a közbenjárónk, akinek tartozunk?

## A Szent Jobb körmenetre készült beszéd

*Mindszenty József*

A bíboros a szentistváni kereszténység  
lényegéről elmélkedik  
Budapest, 1948. augusztus 20.

Ha az élet egyszer annyi békét engedne a szívemnek – mondja egyik író -, hogy történésszé tudnék lenni, tárgyamul a XI. századot választanám.

A ma ismerős európai nemzetek ekkor ugranak ki a történelem színpadára; köztük a magyar is. Akinek nem porladó kezét, Szent Jobbját ünnepélyesen hoztuk ide, az ezredévi emlékhöz, az a Szent István állította a történelem útvonalára a magyar népet.

Az ezeréves történelem hullámhegyek és hullámvölgyek változás-sorozata; de a nemzet életében ez a komoly atya, apostol és szent, egyszerűen tökéletes ember, aki ragyog, mint az aranyfoglatú drágakő.

A reform-korszakok rendszerint egy-egy gondolatot hangsúlyoznak. 1000 körül Szent István minden téren hatalmas átalakulást kezdeményezett:

- 1) A pogányság helyébe kereszténységet,
- 2) A törzsszerkezet lazasága helyébe nemzeti egységet,
- 3) A rendszeres Európa-ingerlés helyébe az európai népközösséget hozta.

De nem kellett neki Bizánc megmerevedett, Nyugat lotyhadt kereszténysége, a friss készítésű Cluny-kereszténységet eresztette bele a nemzet életáramába. A szövetségekért se a kereszténységet, se a magyarságot nem hozta áldozatul, hanem inkább egyesítette a kettőt. Konrádot a magyarságért a Hanságba, Ajtonyt, a kereszténységért a nagyözi temetőbe juttatta seregeivel együtt. Az evangélium és a két kőtábla alapjára építette fel ezer évünket.

Az embereknek Isten előtt való egyenlőségét hirdeti, ledönti a korlátot az Úr és szolga között, mert halhatatlan lelke van a szolgának és Jézus szentséges vére annak a szent jelzése.

A magyar törvénykönyvbe rengeteg törvényt írtak be, akárhányszor egymásnak ellentmondókat is; de mélyebbet, bölcsébbet senki úgy, mint ő: Semmi föl nem emel, hanem az alázatosság és semmi meg nem aláz... és gyűlölség. A fennhéjázó főemberek hamar elárulják – úgymond – az országot.

Szent István király gondolatai nem idejétmúlt, poros emlékek, amelyről évente egyszer illik emlékezni. Annyira egyik a hittel és erkölcsi törvénnyel, hogy azok érvényesülése a vallásszabadság követelménye. Ha 1241, 1686 után gyógyír volt a Szent István-örökség, ma sem mellőzhetjük, ha az újjáépítést komolyan akarjuk. 1000-1526 közt ragyogó magyar világot teremtettek.

Régi axióma: ha valami valami által nagyvá lett, huzamosan fenntartotta, akkor válságos időkben elsősorban hozzá kell fordulnunk. A gőz, elektromosság, a benzin, kátrány, a repülőgép, rádió és... eltolódást nem eredményezett.

A béketárgyalások asztalán van az ügyünk, ellenséget ott nem védnek hatalmas támogatók. A mi erőnk a Szent István-adta kereszténység és magyarságunk.

Megcsókoljuk az ezerévért a Szent Jobbot, meleg könnyünk hull reá a megbántásokért, és hűséget fogadunk kereszténységéhez, magyarságához; senki ne mondjon átkot.

Megjegyzés: Nem mondta el a szentbeszédet, de elkészült és fennmaradt, ezért közöljük.

## Nándorfehérvár

*Az idén ünnepeljük a nándorfehérvári győzelem 550. évfordulóját. Mivel Kapisztrán Szent Jánosnak nagy része volt Hunyadi János mellett a csodával határos győzelem kivívásában, Török József egyháztörténész tolla által megelevenedik a hihetetlen eset, a magyar Dávid legyőzte a török Góliátot.*

Konstantinápoly 1453. május 29-én elesett, II. Mehmed szultán lóháton vonult be a Hagia Sophia templomba. A Bizánci Birodalom megsemmisült. Európában, aki akarta, tudhatta, hogy a Magyar Királyság lesz az oszmán támadás következő célpontja.

Időközben V. László nagykorúvá vált és III. Frigyes császártól függetleníttette magát. Szécsi Dénes érsek vissza tudta nyerni Erzsébet bizalmát, és a rendek követeivel együtt Bécsben eleinte sikertelen, végül eredményes tárgyalás-sorozatot zárt le. Szécsi Dénes sikeresen érvényesítette az ifjú László trónigényét a cseh trónra, és 1453. október 28-án Prágában fölterette fejére a cseh koronát. Az érsek a pápa által engedélyezett búcsút a keresztet fölvevők számára az 1455. május 30-án meghirdette, s ugyanezen a napon levélben tudatta Kapisztrán Jánossal, hogy várja meg őt a győri országgyűlésen.

Kapisztrán János mindig szerzetestársai kíséretében utazott. Ők mellette az írnoke, tolmácsi feladatokat látták el. Híre megelőzte érkezését, hatalmas tömegek hallgatták, imádsága nyomán csodák történtek, betegek meggyógyultak. Capestrano város szülőtte 1455. június 5-én érkezett Győrbe, s az új pápa, III. Calixtus (1455-1458) megbízását itt vette kézhez. A spanyol származású Péter-utód pápai programjának a terjeszkedő iszlám föltartóztatását tűzte ki, okulva Bizánc elestéből, s ebben a két János, Hunyadi és Kapisztrán lettek munkatársai. A szövetséges hadsereg létrehozása nem sikerült. A kereszties hadjárat meghirdetésére Juan de Carvajal bíboros közbejöttével került sor. Kapisztrán Szent János nyáron az ország középső vidékeit járta. Eger, Székesfehérvár után Szeged, Csanád, majd Várad következett. Az őt kíséző rendkívüli jelenségek között voltak, amelyek félelmet keltettek, és voltak, amelyek mosolyt. Váradon, amikor a székesegyházban prédikált, egy veréb szállt a vállára. Ő elhessegette a madárkát, de az visszatért. Erre megfogta, a trónusán ülő püspök ölébe tette, a veréb onnan figyelte a szavát, a beszéd végén elrepült.

Kapisztrán Szent János 1455 telén Hunyadi János után ment Erdélybe, s ott a keleti keresztények egységre vezetését munkálta. Majd 1456. február 15-én a budai vár templomában átvette a pápa által küldött keresztet

Carvajaltól, s április 15-én elindult Budáról az országos, védekező jellegű kereszties hadjáratot hirdető útjára. III. Calixtus pápa a távoli Rómából csak imádsággal segíthetett, 1456. június 29-én elrendelte a déli harangozást és az Űrangyala elimádkozását Magyarország győzelméért. Öt nap múlva, július 4-én Mehmed szultán megkezdte Nándorfehérvár ostromát. A fölmentő sereg élén Hunyadi János állt. Thuróczy János Krónikájában erről így írt: „Igen sok magyar kereszties hadnép gyűlt már össze az említett Kapisztrán János barát körül, hogy Krisztus nevéért harcoljon. Lengyel területekről is jött mintegy háromszáz kereszties. Ezért a gróf úr, jóllehet a kormányzáság gondjától már megszabadult, mint fentebb elmondottuk, mégis a tevékenység benne mindig meglevő erényétől sarkallva nem állta meg, hogy meg ne támadja az ellenséget.” A helyzet bonyolultabb volt, alább majd kiderül.

A csatában a ferencesek is részt vettek, a maguk módján. „Jelen volt Kapisztrán János barát is. Valósággal önkívületi állapotba jutott, és vele együtt a többi barátok is a földre borulva, a Legfőbb Segítség felé emelve szívüket és kezüket, szemüket az égre szegezve, sóhajtozva imádkoztak, és a prófétával együtt elmondhatták: „*Felemltem szememet a hegyekre, ahonnan számomra segítség jön.*”

Az öröme gyász következett, méghozzá kettős. Előbb Hunyadi János augusztus 11-én Zimonyban érkezett el élete utolsó órájához.

„Amikor pedig a már említett Kapisztrán János barát ránézett az utolsó leheleteivel küszködőre, Isten kegyelmébe ajánlotta lelkét, és azt mondják, ilyen siratóénekebe kezdett:

*Isten veled, égi fénykoszorú! Lehullottál, ország dísze! Kialudtál, világ mécsese! Jaj, elromlott a tükör, amelyben nézni akartuk magunkat. Győzelmet aratván az ellenségen, Istennel uralkodsz, az angyalokkal diadalmaskodsz, derék János!”* Pestis végzett a hadvezérrel.

Majd a hűség társ 1456. október 23-án követte a hadvezért az örökkévalóságba. „Azok, akik életük folyamán Krisztusban kölcsönös szeretetet tápláltak egymás iránt, a halál kegyetlen próbáján sem tudtak megválni egymástól. Mert a fent említett férfiú, aki méltó volna rá, hogy a szentek sorába iktassák, Kapisztrán János fráter, akit az őszinte szeretet érzése kötött az említett beszercei gróf úrhoz (ti. Hunyadihoz, aki 1453-ban kapta a címet), a gróf úr elhalálózása után nem sok napig húzta már a nap alatt. Inkább vágyott a csillagpalotában lakozni, mint a földi téreken, lelke az égbe szállt, a lélektől megvált testet visszaadta a földnek, amelyből vétetett. A szigorú regulát követő kisebb testvéreknek – az ő ruhájukban

követte maga is Szent Ferenc atyánk életét – Újlak városában alapított kolostorában temették el illendően.”

A nándorfehérvári győzelem történetének teljességéhez hozzátartozik, hogy Kapisztrán Szent János Hunyadi tilalma ellenére kelt át a Száva folyón, hogy kis létszámú, rosszul fölfegyverezett katonáival a sokszoros túlerőre támadjon. A szultán serege e meggondolatlan lépés fölötti örömeben teljes erőből megtámadta Kapisztrán csapatát és közben a várral szemben felállított ágyúkat magára hagyta. Hunyadi ezt látva, katonáival elfoglalta a törökök ágyúit és saját ágyúikkal támadta hátba a szultán seregét. A nándorfehérvári győzelmet, ha az országnak tetterős királya van, jobban ki lehetett volna használni.

## Havasboldogasszony

A méltán őrzött, aprólékosságot szem előtt tartó Mária tisztelet egészen a korai időktől számítható. Augusztus hó első napjaiban megbújik a naptárunkban egy a negyedik században, Róma városában, mára már többször átépített, Nagy Mária Templommal összefüggő, a köré, jobban mondva „rá” épülő ünnep, a Havasboldogasszony. Sokszor háttérbe szorított jelentőségét, leginkább és elsősorban az ünnep nevének eredete, az azt megvilágító, érdekesítő történet képes ismét kiemelni, szemléltetni. Nem elítélendő, aki a „havas” előtag hallatán a mindenki által jól ismert természeti jelenségre asszociál, hiszen a kedves leírás szerint, egy tikkasztó, augusztusi napkezdetkor hó szállt Rómára, pontosabban a megépítendő Bazilika jövendő helyére. A Szűzanya ekképp, a tisztaság ily egyszerű képében jelezte, hogy „elfogadta” és „támogatja” az akkori pápa templomépítési szándékát, mely az akkoriban eretnekek dulta térség megtisztítását célozta. Ezen túl, ezen keresztül gondolhatunk akár arra is, hogy amint a Legszentebb Anya hordozta, „készítette elő” Szent Fiát, úgy vet alapot a már említett, „nem várt talapzat” a legszilárdabb, büntől mentes, „Istenközpontnak”. Mi pedig ezt követően, éppen ebből következőleg, mindinkább imádkozzunk – különösen templomszentelés idején –, hogy amint a mennyei manna alászállt a pusztában bolyongó nép táplálására, úgy magyar népünkre is „annyi áldás szálljon”, hogy betakarja az egyre inkább „elsivatagosodni” látszó vidékeket, s végre előtűnjék „belőlünk” is az „Isten temploma”.

# Mária- kegyhelyek



## Remete

A címlapon Remete egykor pálos monostorának kegyelemképe (mai szóval kegyeszobra) látható. A pálos monostor és templom a Zágrábot északra határoló hegyek lábánál épült 1274–1288 között a zágrábi káptalan támogatásával. A XV. század végén, a XVI. század elején sokat szenvedett a török portyázások során, de a Boldogságos Szűz Mária vigyázott a pálos remetékre, és a monostor rövid idő múltán újra benépesült, hogy a Mária-szentély fogadhassa a zarándokokat 1786-ig, amikor a kalapos király, II. József parancsára száműzték a pálos szerzeteseket. Később a Kármelita rend vette birtokába, s ma kármelita szerzetesek fogadják a Zágráb külvárosában található zarándokhelyen a hívek sokaságát, hogy azok leróhassák köteles tiszteletüket az Istenszülő és imádásukat az Ő Szülőtte előtt.

*Török József*

## Az én időm elérkezett

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül*

Kedves fiaim, mennyire megvigasztaltatok ma este és hány tövist húztatok ki fájdalmas Szívemből!

Körmenetben akartatok hordozni és tisztelni. Reátok mosolyogtam. Igazán megvigasztaltatok, balzsam a ti szeretetetek, amelyet Jézus tesz Szaplótelen Szívem temérdek sebére. Édesanyaként szeretném ma este kifejezni nektek hálámat.

Sokan érkeztek közületek hosszú utazás után, távoli országokból. Feljöttetek ide és felajánlottátok nekem imátokat, gyermeki szereteteket, papi testvériségeteket, vezekléstek hódolatát. A hőséget, ami kissé megnehezítette a lelki gyakorlatot, szintén felajánlottátok a vezeklés és az önmegtagadás szellemében.

Megvigasztaltatok kedves fiaim. Szívem túlrad az örömtől és a gyengédségtől. Hálás vagyok mindenkinek közületek, mert gyermeki balzsamotokat adatátok mélyen megbántott Szaplótelen Szívem sok sebére önteni.

Miért hívtalak benneteket még egyszer ide? Miért kívántam, hogy e nekem szentel Mária-évben mint Édesanya körül legyetek itt, aki Szíve fontos tanácsadására gyűjti össze gyermekeit? Utolsó tanácsadásra, hogy titeket nehéz utatokon elkísérjen.

*Az én időm elérkezett, kedves fiaim, ez az én időm.*

Ezért hívtalak benneteket ide ebbe a kegyelmekben rendkívül gazdag cönakulumba. Szaplótelen Szívemből áradnak a kegyelmek, átjárják szíveteket és a világon szétszórtan élő minden testvéretek szívét. Kiáradnak az Egyházra és az egész emberiségre.

Miért akarta pápám nekem ajánlani ezt az évet egy rendkívüli Mária-év meghirdetésével, felszólítván az egész Egyházat, hogy tekintsen reám, hallgasson reám, tiszteljen engem, kövessen engem, hogy Szaplótelen Szívem menedékébe térjen?

*Mert az én időm elérkezett.*

Ezzel az évvel hivatalosan és nagy erővel megkezdődik ég Édesanyátok ideje.

*Ez rendkívüli felszólításaim ideje.*

Fordulj meg, ó eltávolodott és romlott emberiség, jöjj vissza a megtérés útjára. Keresd újra a találkozást üdvösséged Urával!

Ez rendkívüli felhívásaim ideje és ti avégett vagytok itt, mert e felhívásom eszközévé szeretnék tenni benneteket.

Miután e hegyről eltávoztatok, hirdessétek és terjesszétek gondterhelt, sürgető anyai üzenetemet, minden népnek, ahol csak megfordultok, és minden embernek, akivel csak találoztok: Gyorsan térjete vissza megmenekülésetek és békétek Istenéhez! A megtérésetekre adott idő szinte lejárt, napjaitok meg vannak számlálva. Járjatek mindnyájan az Úrhoz visszavezető úton, hogyha meg akartok menekülni.

Kedves fiaim, szükségem van hangokra, amelyek szavamat terjesztik, kezekre, amelyek segítenek, lábakra, amelyek bejárják a világ minden útját. Szükségem van arra, hogy aggódo üzenetem gyorsan elérjen a föld minden részére. Legyetek ti az én követeim és hirdessétek mindenütt aggódo felszólításomat, hogy az emberek térjenek vissza az Úrhoz.

*Ez a nagy büntetés ideje.*

Az isteni igazságosság kelyhe betelt, színültig telt, túlcsoordult.

A gonoszság elárasztja az egész világot, az Egyház sötétségbe merült a hitehagyás és a bűn terjedése miatt.

Az Úrnak most már meg kell tisztítania benneteket igazságossága és szeretete súlyos cselekedeteivel, hogy irgalmassága diadalra jusson.

Számotokra a legfájdalmasabb és legvéresebb órák készülnek. Közelebb vannak ezek az órák, mintsem képzelnétek. Már e Mária-év alatt bekövetkezik néhány jelentős esemény, amelyekről Fatimában jövendöltem.

Hozzátok tehát Szepplőtelen Szívem menedékébe minden gyermekemet: hívjátok és fogjátok kézen őket, senki se felejtsetek el. Kedves fiaim, útjaitokon figyeljete a távollévőkre, a kicsinyekre, a szegényekre, a peremre szorítottakra, az üldözöttekre, a bűnösökre, a kábítószer élvezőire mindazokra, akik a sátán uralmának áldozataivá váltak.

Szeretném megmenteni minden gyermekemet. Szükségem van reátok, mert rajtatok keresztül szeretném őket megmenteni. A büntetés idején oltalmazni és védelmezni, segíteni és vigasztalni kell őket.

Miért nem akarjátok hangomat erősíteni, amely azért esdekel ma este nálatok, hogy menjetek el mindenhová és gyűjtsétek össze a leggyengébbeket, a legkisebbeket, a legtörékenyebbeket, a leginkább szenvedőket, a legtávolabbiakat, az elveszetteket? Hozzátok őket hozzám, mert azt szeretném, hogy mindannyian Szepplőtelen Szívem biztos menedékében legyenek.

*Ez a nagy visszatérés ideje.*

Igen, a nagy szenvedés pillanata után itt lesz a nagy újjászületés pillanata és minden kivirágzik.

Az emberiség ismét az élet és a szépség új kertjévé válik, és az Egyház olyan család lesz, amelyet megvilágosít az igazság, táplál a kegyelem, megvigasztal a Szentlélek jelenléte.

Jézus megalapítja dicsőséges országát. Ő veletek lesz és ti megismeritek az új idők, az új korszakot. Végül meglátjátok az új földet és az új eget.

*Ez a nagy irgalmasság ideje.*

Az Atya remeg a vágytól és ki akarja árasztani erre a szegény emberiségre végtelen szeretete özönét.

Az Atya saját kezével akarja létrehozni az új teremtést, ahol felismerik, meghallgatják és elfogadják isteni jelenléte megnyilvánulásait, és mindenki magasztalja és dicsőíti atyását.

Ennek az új teremtésnek éltető ereje az Atya szeretetének lehelete lesz. Őt dicsőíti minden, s az Ő isteni szeretete mint élő és kimeríthetetlen forrásból fakadó víz árad szét.

És Jézus fog uralkodni: Jézus, akinek kedvéért teremtettet minden, Jézus, aki megtestesült, aki testvéreteké vált, veletek élt és szenvedett. Meghalt

a kereszten, hogy megváltsa és új teremtéssé változtassa az emberiséget, hogy országa lassan elterjedjen a szívekben, a lelkekben, az emberekben, a családokban, az egész társadalomban.

Jézus, aki titeket megtanított az imára, hogy a földre hívjátok Isten országát, végül beteljesedni látja e könyörgését, amikor megalapítja uralmát. És a teremtés új kertté válik, ahol mindenki dicsőíti Krisztust, elfogadják és magasztalják isteni királyságát.

Ez a kegyelem, a szépség, az összhang, a közösség, a szentség, az igazságosság és a béke egyetemes országa lesz.

A nagy irgalmasság a szeretet égető tüzeként jön hozzátok. Az Atya és a Fiú ajándékként a Szentlélek hozza el nektek, hogy az Atya láthassa megdicsőítését és az Úr Jézus érezhesse minden testvére szeretetét.

A Szentlélek tűzként száll alá, de más módon, mint első eljövetelek: olyan tűz lesz, ami mindent feléget és átalakít, ami alapjában szenteli meg és újíja meg a földet. Az élet új valóságára nyitja fel a szíveket és minden lelket a szentség és a kegyelem teljességére vezet.

Oly nagy szeretetet ismertek meg, oly tökéletes szentséget, amelyet addig soha nem ismertetek.

A Lélek abban nyer dicsőítést, hogy mindenkit az Atya és a Fiú legnagyobb szeretetére vezet.

*Ez a nagy irgalmasság ideje:* tehát ezért ez Szepplőtelen Szívem nagy diadalának ideje is. Ezért kívántam, hogy ismét idejőjjetek. S úgy kell távoznotok innen, hogy üzenetem apostolai legyetek. Vigyétek el a föld minden részébe sürgető felhívásomat, hogy minden ember gyűljék Szepplőtelen Szívem cönákulumába és készüljön fel az új idők várva várt előestéjének átélésére.

Ne csüggedjete el a nehézségek miatt, amelyekkel talákoztatok.

Én vagyok a ti vigasztotok.

Én vagyok a vigasztalás Anyja.

Egyenként befogadlak benneteket és veletek együtt azokat a lelkeket, akik reátok vannak bízva. kedveseiteket, azokat az embereket, akiket szerettek, legtávolabbi testvéreiteket.

Senki se feledjete el, együtt jőjjetek hozzám, mert minden ember Édesanyja vagyok és ti csak eszközök vagytok, akiket kiválasztottam, hogy minden gyermekemet Szepplőtelen Szívemhez vezesse.

Megáldalak benneteket szereteteitekkel együtt, azokkal együtt, akiket reátok bíztak az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

*(Valdragone di San Marino, 1987. július 3.)*



# A r ó z s a f ü z é r

## Szőkefalva 2006-ban

Egy éve zárultak a jelenések Szőkefalván. Tíz éven át átlagosan évente háromszor jelent meg a Szűzanya Rózsikának. Minden alkalommal beszélgetés keretében üzenetet is küldött nekünk a Szent Szűz. Ezen üzenetek összefoglalása „A Fény Királynője” című könyvben olvasható.

Az utolsó üzenetben hangsúlyosan kijelentette a Szűzanya, hogy június hónapban Szőkefalván különös kegyelmeket fog árasztani. A megemlékezés csúcspontja június 17-e minden évben, amikor sokan összejönnek, hogy közösen imával dicsőítsék a szentháromságos egy Istent, és végtelen nagy tisztelettel a Boldogságos Szűzanyát az isteni irgalom és a ránk árasztott sok-sok kegyelem miatt. Természetesen sokan kérelemmel is fordulnak ilyenkor az égiek felé, hiszen mindenhol vannak bajok, problémák.

Példa értékű, ahogy Rózsika – szeretetben felajánlva – viseli a különös fájdalmakat, szenvedéseket évek óta, de különösen az utolsó jelenést követően. Szép esemény volt, hogy 2005. karácsonyán a Szűzanya különös ajándéka volt Rózsika részére, hogy két napig nem volt fájdalma, azért, hogy még jobban örülhessen Jézus e világra születésének – ezen keresztül is.

Próbáljunk odafigyelni a nyár folyamán, a szabadságok alatt is, hogy a napjainkat az Istennek szentelve éljük meg. Vegyük komolyan a szentgyónást, vegyünk részt minél többször szentmisén, imádkozzuk a rózsafüzért és végezzünk a keresztutat. Valóban csak Jézusból, a Szűzanya által lehet igazán megújulni hitünkben. A lelkünk – és velünk együtt a körülöttünk élők lelkei miatt – feltétlenül fontos, hogy nap mint nap törekedjünk a lélek megújulására, hiszen a langyosakat nem kedveli az Úr. Szívvel és szívből imádkozzuk nap mint nap, hogy a szűk ösvényen járó igazak közé tartozhassunk.

*Jánosy Gábor*